

[Undervisningsministeren.]

min vurdering alene kunne berettigede til en større repræsentation.

Når det gælder udfyldningen af de rammer, som folketinget lægger for universiteterne, må det være rigtigt at sondre mellem dem, der har den fagkyndige uddannelse, og dem, der er på vej til den, mellem dem, der har arbejdet på universitetet som en varig, måske livsvarig beskæftigelse, og dem, for hvem universitetet er et led i en uddannelse, der sigter andre steder hen.

Den ligelige repræsentation for lærere og studerende i studienævn stiller et stort krav til samarbejdsevne og samarbejdsvilje. Da der ikke er ankenulighed for et mindretal, kan en frontsituation, hvor gruppe står mod gruppe, låse alt fast. Her lægges et meget stort ansvar på studienævnens medlemmer. Det er et forsøg, der iværksættes. Fører det til stillingskrig, er det mislykkedes, og så kan det ikke være samarbejde, man vil. Fører det til sagligt samarbejde, vil det kunne medvirke til at skabe den gode arbejdsplads. Der er over for mig og over for udvalget fra de studerende givet udtryk for ønsket om adgang til forsøg med andre samarbejdsformer end dem, der fastlægges i loven. Jeg har stillet ændringsforslag om, at forsøg, som er i gang ved lovens ikrafttræden, og som lærere og studerende er enige om, og som konsistorium tiltræder, kan fortsætte som overgangsdispensation, men ellers mener jeg, at der bør være lukket for forsøg. Loven skal jo til revision i 1972-73.

Hr. Orla Møller havde nogle sarkastiske bemærkninger i anledning af, at jeg ikke vil tillade forsøg, og mente ikke, at det havde noget med radikalisme at gøre. Jeg skal i og for sig lade dette ligge, men jeg vil gerne høre hr. Orla Møller opmærksom på, at jeg i den stilling, jeg har, også har et vist ansvar for, at tingene kan fungere. Det var hr. Orla Møller så let fri for at tage hensyn til i den tale, han holdt her. Og megen tid er det sidste par år på universiteterne anvendt på røftelse af procedure, procenter og meget mere. Nu gives de nye styrelsesregler, og så må arbejdet foregå inden for disse rammer. Med arbejde mener jeg også den uddannelse, som de studerende skal erhverve sig på universiteterne. Det er jo bl. a. derfor, vi opretter nye universiteter.

Da lovforslaget blev fremsat i januar,

blev det fra de studerendes side stærkt kritiseret, fordi der var indirekte valg til konsistorium, og fordi der i lovforslaget var bestemmelser om studenterrådet. Man angreb også lovforslaget for at krænke organisationsfriheden; ikke mindst den socialdemokratiske ordfører, hr. Orla Møller, førte dette synspunkt meget stærkt frem.

Denne kritik var efter min opfattelse uberegtiget. Det må være rigtigt, at folketinget giver regler for, hvorledes der skal foretages valg til universiteternes styrende organer. Det er jo ikke ligegyldige ting, det drejer sig om, heller ikke ting, der blot vedkommer studerende og lærere og forskere. Det er uddannelse og forskning, der vedrører hele samfundet.

Jeg kan ikke forestille mig, at nogen ansvarlig politiker kan anse det for ligegyldigt, hvorledes man vælger repræsentanter til varetagelse af så væsentlige opgaver. Derfor vil jeg også fastholde, at folketinget bør fastsætte principperne for disse valgeregler, og det sker med det ændringsforslag, som er stillet herom, og som udvalgsflertallet har tiltrådt. Herefter bliver der direkte valg til de styrende organer. Alle studerende får valgret, og enhver studerende er valgbar. Endvidere skal der tages hensyn til forskellige anskuelser blandt studerende og lærere, idet forholdstalsvalgmåden skal anvendes, hvis der opstilles flere lister til valgene, ligesom det fastslås, at de studerendes repræsentanter vælges for et år ad gangen. Dermed er valgreglerne enkle og klare og i overensstemmelse med et demokratisk repræsentationssystem, som burde kunne samle folketingets medlemmer. Jeg håber, det også vil ske, når det socialdemokratiske ændringsforslag forventeligt er forkastet.

Studenterrådene vil kunne organisere sig, ganske som de ønsker — det er organisationsfriheden — og vil kunne opstille til valg til konsistorium og fakultetsråd efter de i loven fastlagte principper, som også gælder for alle andre. Denne lighed for loven for alle kan socialdemokratiet dog formentlig ikke modsætte sig.

Så skal jeg blot gøre et par enkelte bemærkninger endnu. Jeg skal sige til hr. Knud Bro og hr. Enggaard, som begge var inde på spørgsmålet om en stærkere central styring af universiteterne på baggrund af, hvad vi har drøftet tidligere i dag om de